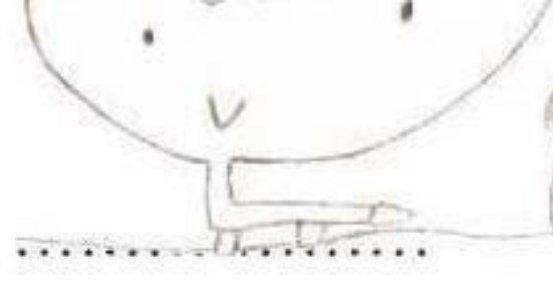

GÖRKEM YELTAN
gorkem@yeltan.com

çikolata

Asla unutmam bu dünyayı

“Ne zaman bir sanat eseri görsem, bir hoş oluyor içim. Tutamıyorum kendimi, durduramıyorum bedenimi,” diyen saçları bizi kendimizden alan bir kızla karşı karşıyayız.

Öyle bir arkadaşımız oldu ki, onu tanıdığımız için çok şanslıyız. Gittiği dünyayı görür görmez Çikolata'nın da benim de ayaklarımız yerden kesildi. Onunla birlikte müzenin içinde gezinmeye, gördüğü eserlerin büyüsunü yaşamaya ne kadar da çok ihtiyacımız varmış meğer. Konuk kitabımız **Günışığı** etiketiyle yayımlanan, Susan Verde'nin yazdığı, Peter H. Reynolds'ın resimlediği, **Müren Beykan**'ın dilimize kazandırdığı **Müze**. “Ne zaman bir sanat eseri görsem, bir hoş oluyor içim. Tutamıyorum kendimi, durduramıyorum bedenimi,” diyen harika kıyafetli, saçları bizi kendimizden alan bir kızla karşı karşıyayız. Resimlerin karşısında geçtikçe, heykelleri gördükçe yüreğimiz yerinden fırlayabilecek sanki. Hem o eserleri tekrar karşımızda gördüğümüz hem de onların orijinalleriyle karşılaştığımız anları anımsayıp mutluluğumuz en az bin beş yüz elli iki defa arttığı için.

Picasso, Munch ve diğerleri sırasıyla geçiyor gözlerimizin önünden. Onun durduğundan daha çok kalıyoruz oralarda. İçimize sindirmek, onlarla nefes alıp vermek istiyoruz. Şehirler de geçiyor elbette, gördüğümüz işlerin yaratıcılarının başka işleri de doluyor içimize. Arkadaşımızla birlikte doluyoruz heyecanla.

Korkan, şaşırın, çıldıran, sevinç duyan bu küçük kızın gözleriyle gezmenin ne demek olduğunu biliyoruz biz. Çok iyi biliyoruz hem de. **Sanatın büyüdüğü değneğin etkilerini üstüne hemencecik giyen bu kıza hayran kalıyoruz.** Bize böyle bir dünyanın kapılarını açtığı için minnet duyuyoruz ona. Yaşadığımız zor dönemin sonunda kendimize gelirken hop diye bir buçuk yıl önce yaşadığımız kesintisiz zıplama günlerimize gidiveriyoruz. Artık bu dünyadan bizi kimsecikler ayıramaz, izin vermeyiz. Kesin kararımızı verip müzemize dönüyoruz.

İçerideyiz. Bir yandan dolanıyor, bir yandan arkadaşımızın içindeki zıp zıp zıplayan sese yetişmeye çalışıyoruz. Hiç zorluk çekmiyoruz ama. O kadar iyi biliriz ki biz bu heyecanlı sesin mutluluk rüzgârlarını getiren kıpırdanışlarını...

“Zıplamadın, dans etmedin ama

daha çok tepindin” diyor Çikolata. Doğru söylüyor. Nasıl kaybetmiş olabilirim ki bildiğim bunca duyguyu? Niye içimdekiler onun gibi dans edebilecekken dolanmadım ben bu eserlerin karşısında, yaptıklarına ara verip onların içinde gezinemedim sanki? Muhakkak doğru yerlere götüreceklerdi oysa beni.

Bundan böyle her zaman hatırlayacağız bize mutluluk verenlerle göz göze gelmeyi. Çikolata söz veriyor bana, hangi iş için kolları sıvamış olursam olayım, sevmese de yanımdan ayrılmayacak uzun sürecek yolculuğumda. Ve ne zaman geçsek geçelim bir eserin karşısına, içimizden havalara uçmak geldiğinde uçabilmek için elimizden geleni yapacağız bu günden sonra.

Çikolata ve ben muhakeme dönemindeyiz biliyorsunuz. Benim solmuş, renkleri eskimiş dallarımın hepsini kendi renklerine geri döndürmeye çalışıyoruz. Bazılarının uçuk renklerini sevdiğimize karar verdiğimiz de oluyor.

Müze ile karşılaşan birinin hayatı bambaşka renklerle göreceği, kendindeki uçuk renkleri parlaklarının içinde kaynaştırmayı en kısa zamanda becereceği muhakkak. Çikolata ve ben bu hafta kendimiz gibiyiz. Yatağımızda tekinsiz bir rüyadan uyanıp, her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olup fırladık kütüphanemize doğru. Çocuk kitaplarının dünyasında insanın kendinden geçmemesi, ağzının kulaklarına doğru yürüyüşe çıkmaması, koşmaya başlamaması, zikzaklar çizmemesi mümkün mü?

Müze hep olsun yanınızda. Bizim hep olacak. Özellikle “Asla unutmam bu dünyayı” diyen ve uzak durmak zorunda kalan benim gibi birinin muhakkak yanında olması gerekiyor Çikolata'ya göre. Çikolata haklı. Bundan böyle ben neredeysem **Müze** de yanımda olacak. Söz!

MÜZE

Susan Verde
Resimleyen: Peter H. Reynolds
Çeviren: **Müren Beykan**
Günışığı Kitaplığı, 2015
36 sayfa, 15 TL.